Пише: Марио Калик
петак, 18 мај 2012 07:58

(Одговор Јовани Глигоријевић и Растиславу Динићу)

Драга ми је моја идеологија, али ми је дража истина; тако би могла да звучи верзија чувене аристотеловске сентенце која одређује срж филозофског, али и научног и новинарског позива. Истина (изнад идеологије) требало би свима овима да буде врховна вредност. На жалост, захтев за истином изгледа нимало не обавезује неке (само)зване филозофе и новинаре. Она је код њих просто самлевена у жрвњу либералистичке идеологије. Боље речено, идеологије која се упорно маскира у рухо либерализма, декларативно се залажући за „плурализам мишљења“.

Како у пракси изгледа јавно бичевање и инкриминисање у духу овог „плурализма мишљења“, и шта од таквог „плурализма“ уопште остаје, могли смо да видимо на примеру начина на који филозоф Растислав Динић и новинарка Јована Глигоријевић приказују темат последњег број „Нове српске политичке мисли“ посвећен политици (хомо)сексуалности. Истина о ауторима и идејама изнетим у овом часопису једноставно је масакрирана, а као криминално угрожавање вредности „демократског“ друштва јавности се подмеће и намеће то што се у часопису уопште појављују текстови који су се, замислите, усудили да се супротставе апсолутној и беспоговорној нормализацији хомосексуалности?! Оно што је могло да се угура у Прокрустову постељу унапред пресуђене и пројектоване НСПМ-овске „хомофобије“ истакнуто је у први план, а оно што није могло, просто је одсечено и одбачено. Све то зарад већ препознатљивог и офуцаног – у стилу е-новина – анатемисања НСПМ као „Нове српске фашистичке мисли“ чија се „фашистоидност“ овог пута показује у тобожњој „забрани хомосексуалности“. (Бесмисленост ове оптужбе којом завршава Глигоријевићкин приказ већ је аргументовано показана у одговору Слободана Антонића.)

Тако читалац неупућен у истински садржај последњег броја НСПМ-а, који би се информисао и едуковао само на текстовима попут Динићевих и Глигоријевићкиних, заиста мора да поверује да се око овог часописа окупља некакво мрачно и злочиначко друштванце. Он је нпр. скандалозно оштећен за информацију да одмах након Антонићевог може да прочита текст истакнутог геј активисте и теоретичара Душана Маљковића који отворено и афирмативно подсећа на Верленову и Рембоову „Оду (богу?) анусу“, и брани „природност“ аналног сексуалног односа цитирајући велемајстора свих перверзија Маркиза де Сада. Читалац такође ништа не може знати о мом ставу, наведеном већ у сажетку који Глигоријевићка, робујући својој идеолошкој пристрасности, наравно селективно (не) преноси, да је „протестни аспект 'Параде поноса' сасвим легитиман“ и да „хомосексуалцима морају бити гарантована нека основна људска и грађанска права, од права да упражњавају своју сексуалну оријентацију и да због ње не буду дискриминисани у професионалном и друштвеном животу, до права да оснивају законске заједнице“. Потпуно се прећуткује и да на други део мог текста, у коме заступам идеју о неморалности, и неприродности и ненормалности хомосексуалности у сексуалном погледу, врло оштро реагује Срђан Николић у рубрици „Сучељавања“. А шта тек рећи за неспомињање Александра Дикића чија су два текста у „Досијеу“ тематског блока директно разрачунавање, без пардона и „рукавица“, са противницима одржавања „Параде поноса“ и њиховом идеологијом. Његовим реченицама заправо завршава темат НСПМ-а: „Свака одлука мора да проистекне из цивилизованог дијалога о свим темама и сваки глас мора да се чује и буде уважен, јер се одлука тиче свих нас. Само тако можемо доћи до ефикасног решења овог проблема, а после тога се можемо окренути и битнијим темама. Зато - разговарајмо!“ Дакле, на крају темата, где Глигоријевићка и Динић халуцинирају реч „забранити!“ експлицитно стоји „разговарајмо!“ Колика ли онда мора бити идеолошка обневиделост и суженост свести оних који тако драстично кривотворе и изокрећу праву истину?! И може ли се игде у интелектуалном погону најбучнијих критичара НСПМ-а наћи неки сличан пример истинског плурализма мишљења који је показао последњи број овог часописа?

Да се на НСПМ-у негује демократски дух мисаоног разногласја потврђује и случај самог Растислава Динића. Пре неколико година на сајту НСПМ-а имао сам полемику управо са Динићем, који је реаговао на један мој текст, а пре неколико месеци пренета је Динићева критика неких водећих аутора НСПМ-а, објављена изворно на „Пешчанику“. Зато Динић, поручујући на крају свог одговора „Идите у НСПМ“, гротескно себи ускаче у уста. Па он је био на НСПМ-у и, колико видим, и даље је добродошао. Биће, дакле, да Динићев проблем није у некаквој идеолошкој затворености НСПМ-а за његова и слична гледишта. Проблем је изгледа што се на НСПМ-у појављују, па и преовлађују, што да не, ставови супротни Динићевим. Тобожњи поборници плурализма стога имају проблем баш са плурализмом, и тобожњи противници забрана прижељкују управо забране. Како би било сјајно и бајно да НСПМ буде један нови „Пешчаник“ или е-новине!

Ови тоталитарни псеудолиберали, опседнути нетрпељивошћу према другачијем и

супротном мишљењу, често пишу претерано карикирајући и пародирајући ставове својих опонената, тако да на крају мисаона аргументација потпуно нестаје под лавином реторички ефектних софистерија. Динић, рецимо, већи део свог одговора Антонићу посвећује закључивању да из самог принципа на који се Антонић позива, а то је тест универзализације, следи да је нпр. боксер Холифилд друштвено вреднија индивидуа од монаха Светог Саве. Наравно да је ово, у својој провокативности несумњиво атрактивно закључивање, неутемељено, јер на тесту универзализације не пада само монах који живи у целибату, већ и свако онај ко посеје своје семе где стигне (такав свет такође не би могао да опстане). Без обзира на овај промашај, занимљиво је да Динић каже да се тест универзализације иначе не може изнети као озбиљан аргумент, тј. да се износи „у лошој вери - не зато што га сматрате исправним, него зато што га сматрате ефектним“. Али, такво је онда, у лошој вери, просто ефектно, али сасвим неисправно, и Динићево кључно полемичко оружје у овој полемици, које следи управо тест универзализације! Ето колика је логичка вредност Динићевог одговора по самим његовим речима...

Узгред, волео бих да нам филозоф Динић покаже и докаже овде пресудну ствар, да је (кантовски) тест универзализације „давно побијен и исмејан аргумент“, и да је његово данашње коришћење налик „озбиљном бављењу тврдњом да се Земља налази на леђима четири слона, као доприносом савременој астрономији“. Ниједан савремени астроном заиста се не бави овом архаичном митолошком представом. Али, многи савремени филозофи сасвим озбиљно следе Канта и његов тест универзализације. Између осталих, и Џон Ролс, на кога се управо Динић у полемици са мном отворено позивао...

Све би ово била једна мање-више безопасна интелектуална полемика да нови тоталитаризам који се крије иза маске заштитништва (сексуалних) мањина није почео недавно да промаља своје претеће лице. Под удар државе, тј. Повереника за заштиту равноправности, дошао је професор Милан Брдар који се на свом часу „дрзнуо“ да прогласи хомосексуалност болешћу. Повереник је дао „Препоруку“ да „проф. др М. Б. убудуће води рачуна да оно што студентима говори о хомосексуалности буде сасвим јасно и недвосмислено“. А то што се очекује од „М.Б.“-а или било ког другог грађанина је да „јасно и недвосмислено“ мисле и говоре да је хомосексуалност, како каже Повереник, „легитимни нехетеронормативни варијетет сексуалности“. Дакле, сви ви, који имате било какве филозофске или научне сумње у легитимност хомосексуалности, слободно очекујте да можете бити ућуткани!

Треба ли онда да нас чуди што је Џорџ Орвел рекао да ће нови фашизам доћи у облику борбе против „фашизма“...

(Време, 17. мај 2012)